

rosa mystica

ČASOPIS PRO DUCHOVNÍ ŽIVOT

Ročník XXX., číslo 8..

srpen 2024

Obsah: m O.Březina Žeh bílý, TB Mystika mládí, B.Pasternak A sotva... Thákur Česání oívoce, J.Zahradníček Anděl a obloha, Mistr Eckhart Svatý Dominik, Pasterak Bourec, Koho se ďábel nejvíc bojí, Pasternak Anděle prolnaný, R.Sahah Jak reagovat..., Plačící sad, Profily svatých, Doslov, Mystika stáří, Zd.Řezníček Záhady, Papež k Hirošimě, Úryvek, Brněnská akademie duchovního života ctih.Patrika Kužely OP

ŽEH BÍLÝ SVĚTLA...

ŽEH BÍLÝ SVĚTLA V LAMPĚ DUŠE MÉ JSI STÁH,
ŽE V AGONII RUDÉ KRVÁCÍ DO ŠERA.

POD ZVLHLÝMI KLENBAMI DNÍ JDU V MYŠLENKÁCH,
JAK CHODBAMI OPUŠTĚNÉHO KLÁŠTERA,

KDE O FRESKY STĚN TRÍŠTÍ SE VLNY SOUMRAKU
A ZAPOMENUTÉ LEGENDY V ZČERNALÝCH RÁMECH SE TMÍ,
JAK OKNA PROLOMENÁ V STALETÍ ZÁZRAKŮ
DO ZASMUŠILÝCH HORIZONTŮ TAJEMSTVÍ.

A V KOUŘÍCÍCH DÁLKÁCH, KDE ZSINALÉ MLHY SE STROU
NAD ARKÝŘE PALÁCŮ A V BULVÁRŮ RUCH,
VÍTĚZNÝ ŽIVOT ZMÍTÁ SE A KYDÍ VÍŘÍCÍ HROU
V BIZZARNÍCH PĚNÁCH VÁŠNÍ A SÍLY A TUH;

ŽEN OHNIVÉ POHLEDY JISKRAMI PRŠÍ DO ŽÁDOSTÍ TĚL,
SPÁLENÁ SÍLA NERVŮ POD LEBKAMI TLÍ,
A V TISÍCÍCH ILUZÍCH JÁSOT A ÚZKOST A ŽEL
TRĚSE SE NA NAPJATÝCH STRUNÁCH TAJEMSTVÍ.

ŽEH BÍLÝ SVĚTLA V LAMPĚ MÉ DUŠE JSI STÁH,

ŽE V AGONII RUDÉ KRVÁCI DO ŠERA.
POD ZVLHLÝMI KLENBAMI DNÍ JDU V MYŠLENKÁCH
JAK V KVÍLÍCÍCH MELANCHOLIÍCH VEČERA,

A NASLOUCHÁM HODINÁM VELIKÉ NOCI, BNÍCÍM TMOU,
AŽ S VĚŽÍ VĚČNÉHO MĚSTA V KOVOVÝCH SLZÁCH SE SCHVÍ
JAK MATUTINUM ANDĚLŮ V ČEKAJÍCÍ DUŠI MOU
RÁZ HODINY MÉ POSLEDNÍ, ANGELUS TAJEMSTVÍ.

Otokar Březina

+++

MYSTIKA MLÁDÍ

Kristus Pán řekl Šimonu Petrovi: „Ty jsi Petr Skála a na té skále zbuduji svou Církev“ (Mt 16,18). Tajemství Petrovo je tajemstvím víry. Ježíš si přál svěřit Církev jedinému muži. Abychom si to lépe připomínali, dovolil, aby ho ten muž třikrát zradil, než mu dal klíče své Církev. Víme, že lodička Církev není papeži svěřena kvůli jeho mimořádným schopnostem.

Drazí přátelé, vaši pastýři jsou plní chyb a nedokonalostí. Opovrhovat

jimi však jednotě Církev neprospívá.

Nebojte se žádat od nich katolickou víru,

svátosti Božího života. Pamatujte na slova

svatého Augustina: „Když Petr křtí, křtí

Ježíš. Avšak i když křtí Jidáš, pořád křtí

Ježíš!“ (Kázání na ev.sv.Jana,8). I

nejnehodnější kněz zůstává při sloužení

svátosti Božím nástrojem. Pohled'te, jak

nás Bůh miluje! Svoluje, aby jeho

eucharistické Tělo brali do svých

svatokrádežných rukou mizerní kněží. Domníváte-li se, že vaši kněží a biskupové nejsou svatí, buďte svatí za ně. Čiňte pokání, postěte se na smír za jejich chyby a ničemnosti. Jedině tak je možné nést břemeno druhého.

Pamatujme na slova Druhého vatikánského koncilu: „Církev je totiž v Kristu svátost neboli znamení a nástroj vnitřního spojení s Bohem a jednoty celého lidstva.“ Znetvořuje ji však tolik nenávisti a rozdělení. Je načase znovu mezi sebou najít trochu dobré vůle. Je čas ohlásit konec podezírání a nedůvěry!

Modleme se na okamžik před velkou Michelangelovou freskou v Sixtinské kapli. Je na ní vyobrazen poslední soud. Poklekněme před Božím majestátem, který představuje. Obklopuje ho celý nebeský dvůr. Jsou zde světcí držící nástroje svého umučení. Vidíme apoštoly, panny, neznámé svaté, kteří jsou tajemstvím Božího srdce. Všichni zpívají k Boží slávě a chvále. U jejich nohou zatracení v pekle vykřikují slova své nenávisti k Bohu. Zde si všichni náhle uvědomíme svou malost, svou nicotnost. My, kteří se domníváme, že máme

tolik významných myšlenek a potřebných plánů, zde náhle umlkáme, přemožení Boží velikostí a transcendencí. Naplnění synovskou bázní pozvedáme zrak k vítěznému Kristu, který se každého z nás táže: „Miluješ mě?“. Nechrne jeho otázku zaznít. Nespěchejme s odpovědí.

Opravdu ho milujeme? Milujeme ho tolik, abychom pro něj zemřeli? Jestliže mu můžeme pokorně, prostě odpovědět: „Pane, ty víš všechno, ty víš dobře, že tě miluji,“ pak se na nás usměje, i Panna Maria a svatí v nebi se na nás usmějí a řeknou každému křesťanovi, tak jako kdysi Františkovi z Assisi: „Jdi a obnov mou Církev!“. Jdi a naprav ji svou vírou, nadějí a láskou. Jdi a naprav ji svou modlitbou a věností. Díky tobě se z Církve opět stane můj dům. /Robert kardinál Sarah Řím, pátek 22. dubna 2019; Den se již nachýlil/

+++

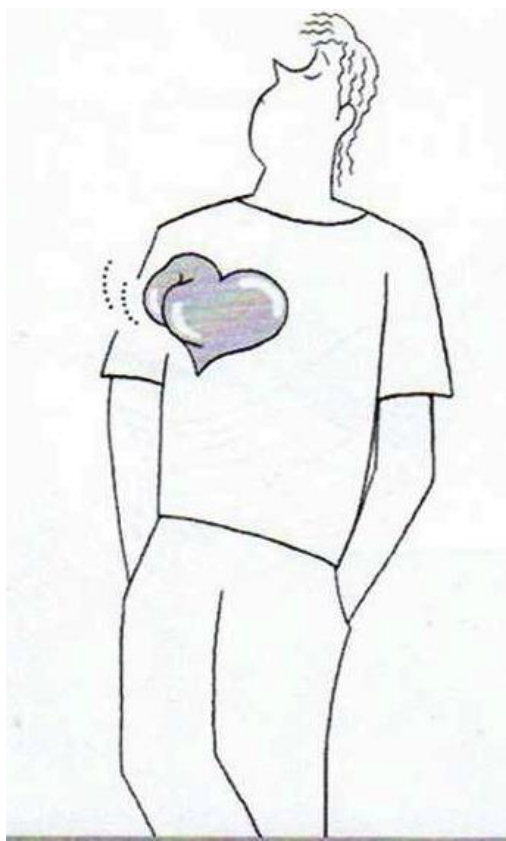
A SLOVA URONÍM...

A SLOVA URONÍM,
JAK SAD, JANTAR A CEDR.
ROZTRŽITÉ A ŠTĚDRĚ, JEDVA VÍM,
JEDVA VÍM.

NAČ A ZAČ VYKLÁDAT,
PROČ S OBŘADNÝM TAK
ZVYKEM MOŘENOU,
CITRONÍKEM JE SKROPEN ZAHRAD SAD.
KDO ZVLHČIL JEHLIČÍ
A VPROUDIL OKNEM V ŠERU NA NOTY,
K ETAŽERU SPLAVEM ŽALUSÍ.

KOBEREC ZA DVEŘMI
KDO ZRUDIL JEŘABINOU,
TŘEPOTEM KURSIVEK,
JEŽ KRÁSNE, NASKRZ PLYNOU?
PTÁŠ SE, KDO PORUČIL,
BY SRPEN VELKÝ BYL,
KOMU NIC MALÉ NENÍ,
KDO VHROUŽEN V OSAMĚNÍ
JAVOROVÉHO LISTU A OD DNÍ EKLESIASTŮ
KDO TESAL BEZ PŘESTÁNÍ LESK ALABASTRU?

PTÁŠ SE, KDO PORUČIL,
BY ZÁŘÍ HOŘKÝ BYL RTŮM ASTER A DAHLIÍ?
KDO DAL, BY DROBNÝ LIST

JÍV S ŠEDIVÝCH KARYATID
NA PUSTOU DLAŽBU SLŮ
PODZIMNÍCH HOSPITÁLŮ?
PTÁŠ SE, KDO PORUČIL?

VŠEMOCNÝ BŮH TO BYL,
BŮH LÁSKY, DROBNÝCH SLOV,
JADVIG A JAGANLOV.
NEVÍM, KDO Z LIDÍ ZNÁ
ZÁHADU ZÁHROBNÍ.
JAK PODZIMNÍ TIŠINA
VŠAK ŽIVOT JE PODROBNÝ.

Boris Pasternak

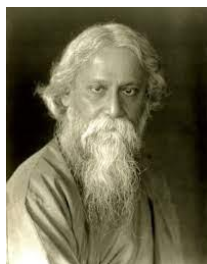
+++

THÁKUR Vynesl jsem svou hliněnou lampu z domu a volal:
"Pojďte, děti, posvítím vám na cestu!"

Noc byla ještě temná, když jsem se vracel, zanechávaje
cestu jejímu mlčení a běduje: "Posviť mi, Ohni, neboť moje
hliněná lampa leží v prachu rozbíta!"

Rabindranath Thákur Česání ovoce XVII. Olomouc 1995 Votobia

+++

ANDĚL A OBLOHA

STÁL JSEM PŘED BRANAMI LESA V ŠERU BALZÁMOVÉM
ŘEČ HNIŽD A LISTÍ CHTĚJE ZACHYTI TI SLOVEM
SLOVEM JEŽ BY BYLO NOVÉ A JAKO VEČER PLNÉ ZÁBLESKŮ
S OBRYSY MÝCH VŮNÍ A KONEJŠÍCÍ VE STESKU

STÁL JSEM V ZAMYŠLENÍ NAD PODOBOU SVÝCH CITŮ
NAD KŘÍDLY HODIN SVÝCH LETÍCÍCH DO BLANKYTU
KDYŽ OBLOHA JAK ANDĚL V SVÉM TĚŽKÉM PLÁŠTI Z MRAMORU
MĚ DENNĚ OBJÍMÁ A VRHÁ DO NEZNÁMA NAHORU

VIDĚL JSEM JAK PŘEDE MNOU KRAJ ZA KRAJEM JIŽ HASNE
JAK BLEDNOU STRÁNĚ STŘÍBRNÉ A DOSUD JEŠTĚ JASNÉ
JAK SVĚTLEM ZROSILY SE MODRÉ LÍCHY VEČERNÍ
JAK MĚSÍC PŘELÉVÁ SE V KLASY CIZÍCH ŽNÍ

VIDĚL JSEM JAK DALEKO JE SVĚT KAM VLAKY UJÍŽDĚJÍ
KDE ZVONY VYZVÁNĚJÍ A SNY SE V PRACHU SVĚTLA CHVĚJÍ
JAK DALEKO ORANŽOVÁ ZÁŘE MĚST KDE JAKO V SNÁCH

V ZLATÉM OPARU VÍNA STESK PŘÁTEL SAHÁ DO HVĚZDÁCH

JAK POD OBLOHOU CIZÍCH DNÍ A CIZÍCH VINOBRANÍ
ZLATÝ OBLAK PLNÝ HVĚZD VYCHÁZÍ Z ČISTÝCH PANÍ
JEŽ NA NĚM V POHLEDECH UHRANČIVÉ LÁSKY PODPLYNOU
JAK DÁVNOU A VŠEMI PTÁKY OPUŠTĚNOU KRAJINOU

A JEŠTĚ DÁLE JAK VELEHORY A SLANÁ HUDBA MOŘÍ
SE S PŘÍSTAVY A KORÁBY V TICHU NEKONEČNA NOŘÍ -
VŠAK POD VESMÍRNÝM STROMEM NOCI PLNÝM HVĚZD
BÁSNÍCI JDOU TIŠÍ A PŘIPRAVENI JAKO PRO ODJEZD

A JEJICH OČI ZA NOCI JAK SETKÁNÍ DVOU ŘÍŠÍ
KDYŽ V ŠACHTÁCH ŠERA SEHNUTI TEKOUČÍM SVĚTLEM PÍŠÍ
A PÍŠÍ SEBE OBLAKA A ČAS A KRAJINY
A VŠECHNY TESKNÉ A DOMÍJIVÉ VĚCI SE STÍNY

A PÍŠÍ SMRT A NOC A ZÁDUMČIVÉ ŽENY
V NĚŽ BŮH A BUDDUCNOST SE PŘELÉVÁ A JEŽ JSOU PŘETÍŽENY
DNY KTERÉ PŘÍNDOU A SMUTKEM JENŽ JE DOSUD BEZEJMENNÝ -
PÍŠÍ A ZÁBLESKY A VŮNĚ ZACHYCUJÍ SPLETÍ SLOV
NA NĚŽ NEKONEČNO NARÁŽÍ JAK VLNY NA OSTROV

JSOU PANE NÁSTROJEM A VŠECHNO NA NĚ HRAJE
JSOU Poddáni JAK VĚTRU STROM JAK DEŠTI NAVEČERNÍ NIVA
JSOU BÁZLIVÍ JAK KVĚT JENŽ KVETE A PTÁK KTERÝ ZPÍVÁ

JSOU PANE NÁSTROJEM A VŠECHNO NA NĚ HRAJE
KDYŽ ANDĚL JAK OBLOHA V SVÉM TĚŽKÉM PLÁŠTI Z MRAMORU
JE DENNĚ OBJÍMÁ A ZDVÍHÁ DO NEZNÁMA NAHORU
JSOU PANE NÁSTROJEM A VŠECHNO NA NĚ HRAJE
JAN ZAHRADNÍČEK

+++

SVATÝ DOMINIK 8.SRPNA

Na svátek svatého Dominika čteme z druhé epištoly apoštola Pavla Timotejovi: „Hlásej slovo, usvědčuj, domlouvej, napomínej s veškerou shovívavostí a poučeností.“ Mistr Eckhart k tomu dodává:

Je to pozoruhodná věc, že něco bylo vyjeveno, a přesto to zůstalo niterné. To je zázrak, že Slovo bylo vysloveno, a přece zůstalo niterné. Je vůbec zázrak, že vše stvořené bylo učiněno, a přece zůstalo uvnitř. Co Bůh dal a co přislíbil

dát, je vskutku zázrak, nepochopitelný a neuvěřitelný. A je to tak dobře; kdyby to bylo pochopitelné a uvěřitelné, nebylo by to správně. Bůh je ve všech věcech. Čím více je ve věcech, tím více je mimo tyto věci; čím více je uvnitř, tím více je venku, a čím více venku, tím více je uvnitř. Už dříve jsem říkal, že Bůh stvořil celý tento svět úplně a zcela v tomto nyní. Všechno, co Bůh stvořil, když stvořil svět, všechno to stvořil najednou v tomto nyní. Bůh je ve všech věcech, ale nakolik jako Bůh je božský a nakolik je jako Bůh rozumný. Bůh není nikde více v tom Svém vlastním než v duši a, chcete-li, v andělech: v tom nejniternějším a nejvznešenějším duše. A říkám-li „to nejniternější“, myslím tím to nejvznešenější. a říkám-li „to nejvznešenější“, myslím tím to nejniternější v duši. To nejniternější a nejvznešenější duše je jedno. Tam, kam čas nikdy nevstročil, kde nikdy žádný obraz nezářil, v tom nejniternějším a nejvznešenějším duše, tam Bůh stvořuje celý svět. Všechno, co Bůh stvořil před

šesti tisíci lety, a vše, co za dalších tisíc let ještě stvoří, pokud tu svět tak dlouho bude to Bůh stvořuje v tom nejniternějším a nejvznešenějším duše. Všechno minulé, přítomné i všechno budoucí tvoří Bůh v tom nejniternějším duše. Vše, co Bůh koná ve svatých, to Bůh koná v tom nejniternějším duše. Otec rodí svého Syna v tom nejniternějším duše a tebe rodí společně se svým jednorozeným Synem, nic menšího v tom není. Mám-li být Synem, musím být Synem ve stejném bytí, v němž Otec je Synem, a ne jinak. Mám-li být člověkem, nemohu být člověkem v bytí nějakého zvířete. Mám-li být člověkem, musím být člověkem v bytí člověka.

Mám-li ale být tímto určitým člověkem, musím být v tomto určitém bytí tímto člověkem. Svatý Jan tedy říká: „Abychom byli boží synové nazývání, a také jimi byli.“

„Hlásej slovo, usvědčuj, domlouvej, napomínej s veškerou shovívavostí a poučeností!“ „Vyslov je!“ To, co je z vnějšku vysloveno dovnitř, to je něco hrubého. Boží slovo ale zní zevnitř. „Vyslov je!“ To znamená, že se máš stát tímto slovem uvnitř, které je v tobě. Prorok praví: „Jednou mluvil Bůh, dvakrát jsem to slyšel.“ To je pravda: Bůh promluvil jen jednou. Jeho Slovo je jen jedno. V tomto jednom Slově vyslovuje svého Syna a zároveň Ducha svatého i všechna stvoření, a přece v Bohu je jedno Slovo. Prorok ale říká: „Dvakrát jsem to slyšel.“ to znamená: slyšel jsem Boha a stvoření. Tam, kde Bůh vyslovuje to stvoření, tam je Bohem; ale zde je to stvoření. Lidé se domnívají, že Bůh se stal člověkem jen tam. Není tomu tak, neboť Bůh se zde stal člověkem stejně jako

tam, a člověkem se stal proto, aby tě zrodil jako svého jednorozeného Syna, nic menšího v tom není.

Včera jsem si na jednom místě sedl a řekl pár slůvek, která jsou v Otčenáši, totiž: „Bud' vůle tvá!“ Lepší by však bylo říci: „Tvá vůle se staň,“ protože význam oněch slov Otčenáše je ten, aby se moje vůle stala Jeho a abych se já stal Jím. Ta slova mají dvojí význam.

Za prvé: „Vůči všemu stvořenému bud' jako spící!“ To znamená, abys nic nevěděl o čase ani o stvoření či obrazech. Mistři říkají: kdyby člověk tvrdě spal sto let, neměl by ponětí o stvoření ani o čase či obrazech; v bdělosti by začal vnímat, co v něm Bůh koná. Proto říká duše v Knize lásky: „Spím, avšak mé srdce bdí.“ Proto usne-li v tobě vše stvořené, tehdy bděle začneš vnímat, co v tobě koná Bůh.

Za druhé ta slova znamenají: „Přičiň se ve všem!“ Význam toho je trojí. Znamená to: „Napřím všechno ku svému prospěchu.“

Za prvé to značí: ve všem hledej Boha, neboť Bůh je ve všem. Svatý Augustin praví, že Bůh stvořil všechny věci, ale ne tak, že by je nechal vzniknout a pak šel svou cestou, nýbrž v nich je nadále přítomen. Lidé se domnívají, že mají-li nadto kromě Boha i věci, tak mají více, než kdyby měli Boha bez věcí. To však je omyl, neboť všechny věci, a k tomu i Bůh, nejsou více nežli Bůh sám. A kdyby měl někdo Syna a s ním i Otce a domníval se, že má více, než kdyby měl Syna bez Otce, pak by se mýlil. Neboť Otec se Synem není více než jen Syn sám, a naopak Syn s Otcem není více než Otec sám. Proto přijmi Boha ve všech věcech a to bude znamením toho, že tě zrodil jako svého jednorozeného Syna, nic menšího v tom není.

Druhý význam slov „Napřím všechno ku svému prospěchu!“ je tento: „Miluj Boha nade vše a svého bližního jako sebe sama,“ a to je Boží přikázání. Já však říkám, že to není jen přikázání, ale že to je Boží dar a příslibení daru. Miluješ-li svých sto marek více, než když patří někomu jinému, není to správné. Máš-li nějakého člověka raději než někoho jiného, není to správné. A máš-li svého otce a matku a sebe sama raději než svého bližního, není to správné. A máš-li raději blaženost sám pro sebe než pro někoho jiného, tak to není správné.

„Chraň Bože! Co to tady povídáte? Copak bych neměl milovat vlastní blaženost více než někoho jiného?“ Je mnoho učených lidí, kteří to nechápou a myslí si, že je to dost obtížné. Ale není tomu tak. Je to docela snadné. Ukážu ti, že to není těžké. Hleďte, příroda sleduje v každém lidském údu dvojí účel a ten má u všech lidí dojít naplnění. Prvním účelem činnosti údu je to, že slouží tělu jakožto celku, dále pak je tu činnost každého jednotlivého údu zvlášť, jak je tu sám o sobě, o nic menšího nejde; přitom ten úd si nehledí sám sebe více než toho jiného. O to více to musí platit pro milost! Bůh má být řeholí a základem tvé lásky. Nejprve musíš milovat samotného Boha, pak svého bližního jako sebe sama, a nikoliv méně než sebe sama. Miluješ-li však svou blaženost více než blaženost někoho jiného, není to správné. Vždyť miluješ-li svou blaženost více

než blaženost toho druhého, pak miluješ jen sám sebe. a pokud miluješ jen sám sebe, pak Bůh není tvou jedinou láskou, a to není správné. Neboť miluješ-li blaženost svatého Petra a svatého Pavla jako svoji vlastní, pak jde o stejnou blaženost, kterou mají i oni. A miluješ-li blaženost andělů jako svoji vlastní a miluješ-li blaženost Panny Marie právě tak jako svoji vlastní, pak se vpravdě těšíš stejnou blažeností jako oni sami: tvá blaženost je ti stejně vlastní jako jejich blaženost. Proto v Knize moudrosti stojí: „Podobného jej učinil k slávě svatých.“

Třetí význam „Napřim všechno ku svému prospěchu!“ je tento: „Miluj Boha stejně ve všech věcech,“ to znamená, miluj Boha ve všech věcech stejně. Miluj Boha, jsi-li chudý či bohatý, a miluj Ho právě tak, jsi-li nemocen či zdrav, miluj Ho stejně, jsi-li v pokušení či nikoliv, a miluj Ho stejně v utrpení, jako jsi-li ho prost. Vždyť, čím větší je utrpení, tím menší je a lehčí. Je to jako se dvěma vědry: čím těžší je jedno, tím lehčí je to druhé, a čím více je člověk oprostěn, tím je pro něj lehčí všeho se vzdát. Člověk, který miluje Boha, by se stejně lehce vzdal celého světa jako jediného vajíčka. Čím více je oprostěn, tím snadnější je pro něj něčeho se vzdát, a tak tomu bylo i s apoštoly: čím více trpěli, tím snadnější pro ně bylo to utrpení snášet.

Napřim se ke svému prospěchu, to znamená, když se zabýváš s trochou věcí, a nejsi oddán prostému, čistému a jednoduchému bytí, pak právě toto budiž tvá řehole, tam nasměřuj své úsilí a takto naplňuj svůj úděl. A to znamená: Zvedni hlavu, což má dvojitý význam. Za prvé se vzdej všeho, co je ti vlastní a oddej se Bohu. Bůh pak bude to tvé vlastní právě tak, jako On je svůj, a bude ti Bohem jako je Bohem sám sobě, a ne méně. Co je mé, to nemám od nikoho, mám-li to však od někoho jiného, není to mé, nýbrž to náleží tomu, od koho to mám. Druhým významem slov: Zvedni hlavu, je toto: Napřimuj se všemi svými skutky k Bohu. Je mnoho lidí, kteří to nechápou, a mne to nijak neudivuje, neboť člověk, který to má pochopit, musí být zcela oprostěn a povznesen nad všechny světské věci..

Abychom došli k této dokonalosti, k tomu nám dopomáhej Bůh. Amen

+++

BOUŘE

A PAK LÉTO LOUČILO SE
SE ZASTÁVKOU. SEJMUV CLONKU,
STO BLESKOVÝCH OBRÁZKŮ
VZAL V NOCI NA DAMÁTKU HROM.
VADLY HROZNY BEZU V ROSE.

A V TEN ČAS ON,
URVAV NÁRUČ BLESKŮ,
RANOU S DOLE JIMI ZALIL
ZÁŘÍ STARÝ DŮM.

A KDYŽ PO BUDOVY KROVU
ŠKODOLIBÁ VLNA ŠLEHLA,
A JAK UHEL DO VÝKRESU
LIJAVEC SE ROZPRŠEL,
V KALNÉ MYSLI KMITLO ZNOVU:
I TY KOUTY ROZUMU,
KDE JE TEĎ SVĚTLO JAKO ZA DNE,
V ŽÁŘIVOU SE ZJASNÍ BĚL.

Boris Pasternak

+++

KOHO SE ĎÁBEL NEJVÍC BOJÍ

Svatý Dominik donutil ďábla vyznat nesmírnou moc Matky Boží. Toto je pravdivý příběh o svatém Dominikovi. Ano, stejný Dominik, který v roce 1214 dostal od Panny Marie oddanost, kterou dnes známe jako Svatý růženec. Proč přijal Svatý růženec? Protože se nechtěl vzdát naděje obrátit zatvrzelé pobloudilce, kteří trápili sebe i Matku Církve.

Bloudění albigenských sestává z řady chyb. Tito pobloudilci především popírají pravdu, že Ježíš je druhou osobou Nejsvětější Trojice. Věří, že všechno materiální je špatné a že jen duch je dobrý. To však nemůže být pravda, protože Bůh stvořil hmotný svět a všechno, co stvořil, je dobré.

V té době byli v Církvi lidé unaveni z boje za Pravdu a množství laiků bylo oklamáno, Bůh povolává sv. Dominika. V dobách, kdy se pochybná víra rozšířila a zdálo se, že pravda bude poražena, se sv. Dominik obrátil na Matku Boží o pomoc. Po celý den se postil, modlil se a konal za pobloudilce pokání. Na konci tohoto období byl tak vyčerpán závažností svého pokání, že se zhroutl na podlahu. Tehdy se mu zjevila Panna Maria a předala mu patnáct tajemství jejího Nejsvětějšího růžence.

Jednou se na místě nedaleko Carcassonu shromáždilo přes 12 tisíc lidí, aby vyslechli kázání svatého Dominika o Svatém růženci. Před těmito tisíci svědky přerušilo několik mužů kněžské kázání a přešlo přes dav.

„Otče Dominiku!“ Křičeli a bezprostřední okruh lidí kolem svatého se rozdělil, čímž se ukázal prostor pro muže, kteří ho hledali. Dominik je ještě neviděl očima, když poznal účel jejich návštěvy.

Ve společnosti těchto mužů byl jeden bloudící, známý nejen tím, že odmítal modlitbu svatého růžence a veřejně útočil na růžencová tajemství. Pobloudilec

se okamžitě snažil ztratit z dohledu sv. Dominika a násilně se snažil utéct z jeho přítomnosti. Pobloudilec byl posedlý ďábly a jeho přátelé přivedli tohoto ubohého muže ke sv. Dominikovi na exorcismus. Ďáblové v jeho nitru to věděli a obávali se exorcismu, který by je vyhnal z těla heretika zpět do pekla. Sv. Dominik se namísto zahájení exorcismu hned rozhodl položit ďáblům některé otázky před více než 12 tisíci svědky.

Přestože se bránili, byli ďáblové bolestně nuceni odpovídat na otázky svatého. Když se zeptal, kolik ďáblů bylo v tomto ubohém muži, odpověděli „15 tisíc“. Lidé se zachvěli a sv. Dominik se ptal, proč jich je 15 tisíc. K tomu ďáblové řekli, že každá tisícovka z nich měla právo na každé tajemství Svatého růžence, na které tak tvrdě a ostře útočili. Zlí duchové nadále mluvili a mluvili o tom, jak nenáviděli sv. Dominika více než kohokoli jiného na zemi pro duše, které zachránil z jejich bezbožné moci oddaností svatého růžence. Říkali, že vždy, když kázal o svatém růženci, přinášelo to strach a hrůzu do samotných hlubin pekla. Lidé byli ohromeni tím, že uviděli význam růžence, o kterém svatý Dominik tak dlouho svědčil.

Dominik opatrně položil růženec kolem krku posedlého muže a položil ďáblům svou poslední otázku.

"Koho ze všech nebeských svatých se celé peklo nejvíce obává, a kdo by proto měl být lidmi nejmilovanější a nejvíce ctěný?" Potom přišla reakce.

Bludař se násilně vytrhl a začal divoce obíhat. Ďáblové v něm vydávali tak neobvyklé skřeky, které jako by se odrážely od samotných hlubin pekla. Tisíce lidí bylo zděšeno strachem a jejich žilami procházel čistý strach. Když výkřiky démonů pokračovaly a zcela naplnily vzduch všude kolem, mnoho lidí padlo na zem, do mdlob ze strachu.

„Odpověz mi!“ Rekl Dominik odvážně. Z těchto bésů neměl strach. Ďáblové se pak pokusili využít všech svých moudrostí a lží, aby se vyhnuli odpovědi na jeho otázku. Tvář bloudícího se začala měnit a změnil se i pohled jeho očí na jakousi hranou melancholii. Démoni změnili taktiku. Najednou z bloudka vyšel obrovský výkřik úzkosti a smutku. Ďáblové tak žalostně křičeli, že mnoho lidí v davu plakalo a to čistě z přirozené lidské sympatie. Uprostřed jejich pláče démoni zavolali skrze ústa heretika ke sv. Dominikovi. V plačtivém tónu prosili a volali k němu, aby je nechal na pokoji.

„Dominiku, Dominiku,“ žalostně sténali, „slituj se nad námi. Slibujeme, že ti nikdy neublížíme. Vždycky jsi měl soucit s hříšníky a lidmi v nouzi; slituj se nad námi, neboť jsme v těžkém postavení. Už tolik trpíme, tak proč se těšíš z nárůstu našich bolestí? Nemůžeš být spokojen s naším utrpením, aniž bys k němu ještě přidával další? Měj s námi soucit!“

Sotva byste našli v davu lidí suché oko, neboť lidé plakali soucitem pro tyto údajně nevinné trpící tvory. Ale démoni se nezajímali o to, co si zástup myslel. Démoni nepřijali soucit davu, ale místo toho čekali, až uvidí odpověď sv. Dominika.

„Nenechám tě, dokud neodpovíš na mou otázku,“ zazněla přímá odpověď. Španělský kněz nebyl nijak pohnut emocionálním výkonem. Ďáblové byli rozzuřeni svým selháním. Přesvědčily tisíce dalších až k slzám a tento muž, kterého chtěli oklamat, viděl přímo přes jejich lži. S velkou sebekontrolou démoni zadrželi hněv na tváři pobloudilce. Jejich chytré mysli opět změnilы taktiku. Hlava pobloudilce se sklonila zcela ponížene a jeho ústy byl navržen démonický kompromis.

„Můžeme to zašeptat,“ řekli ďáblové sv. Dominikovi, "abys to slyšel jen ty."

„Ne,“ trval na svém svatý. „Musíte mluvit jasně a nahlas.“ Pro lidi bylo důležité slyšet to od samotného ďábla. Na to démoni neodpověděli. pobloudilce zatvrzele mlčel, hluchý vůči příkazům vydaným od svatého kněze. Nesplnili by přání tohoto člověka. Nikdo by nevěděl, koho se zbabělci nejvíce báli. Ale odhodlání Španěla bylo silnější než padlí andělé.

Kněz, který měl úžasnou pokoru a moudrost, aby se nespolehal pouze na své vlastní schopnosti, využil větší síly než své. Dav tiše nahlížel jeden na druhého v očekávání, co se bude dít dál. Ďáblové byli tvrdohlavě tiší a zdálo se, že také čekají. Každý sledoval, jak svatý Dominik klečí dole na tvrdé zemi a dívá se do nebe. Z jeho poníženeho srdce vyšla milující modlitba.

„Ó, všemocná a úžasná Panno Maria, prosím tě mocí Nejsvětějšího růžence, přikaz těmto nepřátelům lidské rasy, aby mi odpověděli.“ Všude bylo ticho; ale když sv. Dominik dokončil tuto modlitbu, dav byl překvapen nečekaným požárem. Krky mnohých se natahovaly, zatímco ostatní se krčily, ale všichni reagovali na zářící plamen, který vyšlehl z uší, nosních dírek a úst pobloudilce. Všichni se třáslí strachem, ale oheň nikomu neublížil. Dominik vstal z kolen, aby poslouchal ďáblы, jejichž jazyky se náhle uvolnily.

„Dominiku, prosíme tě,“ zvolali, „ve jménu Ježíše Krista a zásluh Jeho Svaté Matky a všech svatých nechme tělo tohoto muže, aniž bychom mluvili dál, neboť andělé odpoví na tvou otázku kdykoli si budeš přát. Koneckonců, nejsme my lháři? Proč bys nám tedy měl věřit? Už nás více nemuč; měj soucit!“

Byli to lháři, ale Bůh by byl oslaven Pravdou, které by byli lidé svědky. Svatý Dominik, trochu obtěžovaný jejich stížnostmi a kvílením, krátce odpověděl: „Běda vám ubozí duchové, kteří si nezaslouží být vyslechnuti.“ Poklekl a ještě jednou se modlil ke své královně.

„Ó, nejcennější Matko moudrosti, modlím se za lidi, kteří se zde shromáždili, kteří se už naučili správně říci andělské pozdravení. Prosím,

proším tě, přinut' své nepřátele, aby ohlašovali celou pravdu a nic jiného než pravdu, tady a teď, před tímto zástupem.“

Najednou se tvář bludaře uklidnila. Démoni se vlastně docela zarazili, natolik, že všichni byli překvapeni. Nikdo nevěděl, co dál očekávat, ale věděli, že bitva neskončila.

Dav ztichl. Jejich pohled přešel od ohnuté postavy kněze ke zkroucené osobě bludaře. Všechno bylo stále jakoby zmražené, jediné pohnutí pocházelo od svatého, který pomalu zvedl svou skloněnou hlavu. Z očí mu zmizela starost a na jeho tváři se rozšířil úsměv. Jeho oči se už nedívaly na pobloudilce, ani na dav. Byly mu ukázány nové zástupy, množství andělských zástupů. A tam, obklopená stovkami svatých andělů, byla sama blahoslavená Panna Maria. V její štíhlé ruce držela tyč ze zlata. Laskavě se podívala do Dominikových očí a poskytla mu velkou vnitřní útěchu a radost.

S mírným otočením své krásné hlavy přistoupila Svatá Panna k tichému heretikovi. Bez varování zvedla ruku a zasáhla posedlého muže svou zlatou tyčí. Panna hlasem neuvěřitelné důstojnosti a autority přikázala posedlému heretikovi: "Odpověz okamžitě mému sluhovi Dominikovi."

Lidé sledovali tvář sv. Dominika, reagující na to, co se děje, zatímco sami ještě nevěděli o přítomnosti Nebeské Matky. Dav s hrůzou sledoval, jak se z úst pobloudilce náhle ozval strašný výkřik, stokrát intenzivnější než dříve. S ďábelskou nenávisí démoni začali křičet na Pannu Marii:

"Ó, ty jsi náš nepřítel, náš pád a naše zničení, proč jsi přišla z nebe, abys nás tak hrozně mučila? Ty, obhájkyň hříšníků, ty, která jsi je vytrhla ze samých čelistí pekla, ty jsi velmi jistá cesta do nebe! Musíme, navzdory sobě, říci celou pravdu a přiznat před každým, kdo je příčinou naší hanby a zničení? Běda nám, knížata temnoty! Potom dobře poslouvejte, vy, křesťané.“

Dav se trásl od hrozných výkřiků. Přestože byli rádi z porážky démonů, cítili nenávisť, se kterou se ďáblové chystali odpovědět na otázku sv. Dominika. Takže na polovinu s triumfem a na polovinu se strachem poslouchali neochotné odhalení démonů.

„Matka Ježíše Krista je všemocná,“ zasyčeli padlí andělé, „a může zachránit své služebníky před pádem do pekla! Maria je slunce, které ničí temnotu našich triků a lží. Je to ona, která odhaluje naše skryté zápletky, láme naše chrámy a činí naše pokušení zbytečnými a neúčinnými.“

„Musíme říci, protože jsme nuceni říkat pravdu, že s námi nebyla nikdy zatracena ani jedna duše, která skutečně vytrvala ve své službě. Jeden jediný vzdech, který nabízí Nejsvětější Trojici, váží mnohem více než všechny modlitby a aspirace všech svatých.“

"Bojíme se jí více než všech svatých v nebi dohromady a se svými věrnými služebníky nemáme úspěch. Mnozí křesťané, kteří se na ni odvolávají, když jsou v hodině smrti a kteří by měli být skutečně zatraceni podle běžných standardů, jsou spaseni.”

„Ach kdyby jen ta Maria,“ znechuceně křičeli, „nevyužívala svou sílu proti naší a narušila náš plán, mohli jsme dobýt církev a zničit ji už dávno, a my bychom se postarali o to, aby všechny řady v církvi upadly v omyl a nepořádku. Nyní, když jsme nuceni mluvit, musíme vám také říci toto: nikdo, kdo vytrvá v tom, že se modlí růženec, nebude zatracen, protože pro své služebníky získá milost pravého pokání za své hříchy, a tímto získává Boží odpuštění a milosrdenství.“

Užaslý zástup hleděl na neochotného řečníka se široce otevřenýma očima. Byli hluboce dojatí tím, co řekli démoni. A přesto neslyšeli po celou dobu něco podobného o Panně Marii? Částečně v hanbě se lidé, vzpomínajíc na svá minulá nabádání, dívali směrem ke sv. Dominikovi, co mají dělat.

Španělský kněz dělal to, co vždycky dělal. Obrátil se k Požehnané matce a vedl společenství v modlitbě Svatého růžence. Dav následoval příklad svatého a modlil se růženec jako nikdy předtím. S největší oddaností pomalu promodlivali každý desátek. Když se skromné modlitby vylévaly z upřímných srdcí shromážděné společnosti, stala se úžasná věc.

Člověk po člověku si celý obrovský dav uvědomil, že s každým Zdravas Maria, který se pomodlili, opouštělo tělo heretika velké množství d'áblů. Démoni byli pro lidi viditelní pouze jako horké uhlí, které vycházelo z ubohých úst člověka. Když zástup skončil růženec, s úctou se přežehnal, heretik seděl nehybně a konečně se osvobodil od d'áblů, kteří ho vlastnili.

Potom Panna Maria, která byla pro dav stále neviditelná, elegantně zvedla ruku v požehnání. Když blahoslavená matka udělila své požehnání svým dětem, všechna srdce naplnila hluboká radost. Doprovodným požehnáním Panny Marie byla milost pro všechny přítomné za práci sv. Dominika.

Z této milosti a svědectvím zázračného vyhnání 15 000 démonů z pobloudilce bylo obrácení heretiků, kteří přijali stejné kacířství jako měl posedlý muž. Obrácení na katolickou víru. Na mocnou přímluvu Panny Marie, jim byla udělena milost, aby se připojili ke Spolku Nejsvětějšího růžence. Posílila se tak bezpečnost jejich spásy, protože, jak sami démoni řekli, "nikdo, kdo vytrvá v tom, že se modlí růženec, nebude zatracen.

Písmo Svaté nám však říká, že každý máme svobodnou vůli; můžeme si zvolit život nebo si můžeme zvolit smrt, můžeme si vybrat nebe nebo si můžeme zvolit peklo, můžeme si vybrat milovat a sloužit Královně nebes a země nebo se můžeme rozhodnout ji ignorovat. Každý z nás má svobodnou vůli. Každý z nás má na výběr. Vybírejte moudře, neboť jde o naši spásu. Tomáš Bahounek

+++

ANDĚLE PROLHANÝ...

ANDĚLE PROLHANÝ, CHYBĚLO MÁLO, VÍM,
A BYL BYCH OPOJIL TĚ ČISTÝM SMUTKEM SVÝM.
TAK ALE NESMÍM JIŽ,

TAK VŠAK ZUB ZA ZUB SPÍŠ!
Ó HOŘE, NAKAŽENÉ OD POČÁTKU LŽÍ,
Ó HOŘE, HOŘE V MALOMOCENSTVÍ.

ANDĚLE PROLHANÝ, SMRTELNÉ PROTO NENÍ,
ŽE SRDCE V EKZÉMU, TO MOJE UTRPENÍ.
PROČ ALE DUŠÍ MOU BOLESTÍ TĚLESNOU
DAŘÍŠ NA ROZCHODNOU?
PROČ, KDYŽ V TOM SMYSLU NENÍ,
SMĚJÍC SE, LÍBÁŠ MĚ,
JAK LÍBÁ DÉŠŤ A ČAS,
A PROČ, PROČ ZA VŠECHNY,
PŘED VŠEMI VRAŽDILAS?

Boris Pasternak

+++

Jak reagovat na pokušení podléhání světu?

Občas máme pocit, jako bychom byli uvězněni v jakési lepkavé hmotě, která nám brání vidět nebeské skutečnosti. Dalo by se hovořit o pohyblivém písku. Jak se máme odtrhnout od světa? Jak se zbavit hluku? Jak se můžeme odpoutat od této temné noci, která nás drtí a brání nám v cestě k nebi, otupuje nás a nutí nás zapomínat na to nejzákladnější? Bůh nás stvořil, abychom žili s ním. Ten, z jehož vůle všechno vzniklo, nestvořil přirozenost jen pro ni samotnou. Nestvořil nás jen k přirozené dokonalosti. Měl cíl, který pouhou přirozenost nekonečně převyšuje: nadpřirozený řád, dar z čiré lásky, jenž nazýváme milostí a skrze nějž máme účast na přirozenosti Boží, sdělení jeho vlastního života, jímž se stáváme jeho dětmi schopnými ho poznávat a milovat v největší důvěrnosti, tak jak se zná a miluje Nejsvětější Trojice. Byli jsme stvořeni k tomu, abychom se odtrhli od světa a žili v plnosti životem samotného Boha. Jsme stvořeni k tomu, abychom Boha poznávali a milovali v celé Boží skutečnosti. Člověk je sám od sebe tohoto nadpřirozeného života, od něhož ho odděluje nekonečná propast a jenž je bezplatným darem Božím, naprosto neschopen. Jsme však stvořeni, abychom žili s Bohem a v Bohu dosáhli

TICHO, MLÁDĚNCI! VEČERNÍČEK!

dokonalosti. Když Kristus vysvětloval lidem, k čemu mají směřovat, neřekl jim: „Buďte plně a dokonale lidmi, rozvíjejte se k dokonalosti své lidské přirozenosti,“ nýbrž: „Buďte dokonalí, jako je dokonalý váš nebeský Otec,“, to znamená k dokonalosti samotného Boha.

I když nás Bůh stvořil k tomu, aby nám dal svůj život, nedává nám ho navzdory nám. Na jeho dar lásky máme svým darováním lásky svobodně odpovídat. Je na nás, abychom obdarování Božím životem svobodně přijali. Z toho vyplývá strašlivá moc člověka tento dar odmítnout, darem nekonečné Boží lásky pohrdnout. Toto odmítnutí, pohrdání znamená hřích. Hřích nás připravuje o Boží život. Svazuje nás a poutá k pozemským věcem. Osobním, reálným kontaktem s Bohem v modlitbě se naopak od světa můžeme odpooutat.

Je zvláštní, že Bůh nás zve k bezbřehému a nekonečnému štěstí s ním, a my se přitom dáváme fascinovat omezenými, povrchními potěšenými. Věda a technika nás hypnotizují natolik, že se chováme, jako by mimo hmotu už nic neexistovalo. Víme, že všechno pozemské je pomíjivé, ale přesto dáváme přednost prchavému před věčným. Je třeba opakovat vhod i nevhod, že naše srdce uspokojí jedině Bůh. Jen on nám může dát naplnění, po němž toužíme.

Křesťané musejí bez ustání opakovat, k jakému štěstí jsou lidé povoláni. Naší povinností je říkat světu, že úspěchy techniky nejsou ve srovnání s Boží

láskou ničím. Člověk v sobě nosí obraz Boží a jeho duše je nesmrtelná. Jak je možné si tento Boží otisk v nás neuvědomovat? Proč člověk hledí jen na zem? Už nezvedá hlavu k nebi, sehnutý jako otrok tohoto světa. Země je však jen branou k nebi. Nevyzývám k tomu, abychom pozemské skutečnosti zanedbávali. Bůh si tento svět přál, miluje ho a Boží srdce ho s něhou

vytvořilo. Proto si ho musíme vážit a vášnivě ho milovat. Jednoho dne ho však opustíme. Naší věčnou vlastí je nebe. Naše opravdová vlast a skutečný příbytek jsou u Boha.

Ztráta vědomí spásy v Bohu je nesporně příznačnou známkou naší doby.

Člověk nemá pocit nebezpečí. Mnozí lidé v Církvi se už neodvažují učit pravdu o spásě a věčném životě. V kázáních se o posledních věcech podivně mlčí. O prvotním hříchu se nehovoří. Považuje se to za zastaralé. Zdá se, že vědomí hříchu zmizelo. Dobro a zlo už neexistuje.

Relativismus jako strašlivě účinné bělidlo to všechno na místě vymazal. Věroučný a mravní zmatek dosahuje vrcholu. Zlo je dobro a dobro je zlo. Člověk už nepocítuje potřebu spásy. Ztráta smyslu pro spásu je důsledkem ztráty Boží transcendence.

Nezdá se, že by nás příliš znepokojovalo, co se s námi stane, až tuto zemi opustíme. V tomto ohledu se raději domníváme, že ďábel už neexistuje. Dokonce i biskupové tvrdí, že to je pouze symbolický obraz. Ježíš Kristus tedy lhal, když hlásal, že je dokonale skutečný a že jím, knížetem tohoto světa, byl několikrát pokoušen!

Henri de Lubac pravdivě napsal, že modernita je určitý celkový postoj přijatý v důsledku velikých vymožeností moderní vědy a nemenších zklamání, které vystřídaly velkolepé sny o Pokroku a sebezbožštění člověka. (R.Sarah, Den se již nachýlil)

+++

PLAČÍCÍ SAD

STRAŠLIVÍ! KANE A NASLOUCHÁ TU,
ZDA NA SVĚTĚ ON SÁM JE JEN.
MNE VĚTEV V OKNĚ JAKO KRAJKU,
NEB ON JE SVĚDEK TEN.
LZE ZŘÍT VŠAK, POD OTOKŮ TÍHOU
JAK DÁVÍ SE ZEM DĚRAVÁ.
A SLYŠET: DALEKO, JAK V SRPNU
NA POLÍCH PŮLNOC DOZRÁVÁ.
NI ZVUKU, DIVÁKA TU NENÍ.
A JIST SI PRÁZDNOTOU KDYŽ JEST,
POKRAČUJE A KUTÁLÍ SE
PO STŘEŠE, ZA OKAP A PŘES.
ZVEDNU JEJ K TVÁŘI, BYCH VYSLECH TÍŠE,
ZDALI JÁ SÁM JSEM NA SVĚTĚ JEN,
ZAVOLAT HOTOV, HNE-LI SE VÝŠE,
NEB ON JE SVĚDEK TEN.
VŠAK TICHDO. LÍSTEK NEHNE SE ANI.
PO NIČEM TUCHY,
KROM ÚZKOSTNÝCH PLESKŮ PANTOFLÍ,
ŠEPOTÁNÍ A VZDECHŮ A SLZ, JEŽ VÍTR ZDVIH.
BORIS PASTERNAK

+++

PROFILY SVÁTÝCH

Jakub Deml Mé svědectví o Otokaru Březinovi: Mluví-li básník, mluví jako věstec, který slyší hudbu, jest u vytržení nad touto hudbou, i zpívá, ale

neuvědomuje si této hudby, neboť úkolem jeho jest zpívat, a uvědomovat si tuto

hudbu jest úkolem filosofů a vědců... Proto v roce 1925 řekl mi Otokar Březina: „Jest mi velikou útechou, že aspoň mé dílo jest katolické!“ Březina nebyl ani filosof, ani vědec, přes to, že málokdo z jeho současníků znal tak dokonale všecku filosofii a vědu: Otokar Březina byl básník a pojímá-li někdo jeho ústní výroky jinak než jako projevy básníka, rozhodně a jistě Otokaru Březinovi a jeho dílu křivdí; alespoň tak, jako by křivdil mně a mému dílu ten, kdo by na tuto mou knihu šel s měřidly dnešní filosofie a vědy, byť stokrát literární, neboť o ješitnosti mé dnešní literární kritika dosud ještě neví...

Nejšťastnější byl Otokar Březina v oné myslivně za Novou Říší, v oněch borových a smrkových lesích u pana Otce. Právě zde psal své nejspirituelnější verše a aby odměnil mou pokoru a lásku, předčítal mi je a nechal rukopis ležeti před mýma očima. Hovořil o formě svých veršů, rozebíral jejich stavbu a řekl: „Když člověk píše, neuvědomuje si těchto zákonů, teprve až je dílo hotovo, nalézá je v něm.“ Nevím, zdali tentokrát, či jindy na těchto místech (neb jsem byl v Červeném Hrádku několikrát) ukazoval mi Otokar Březina, že česká řeč není jen přízvučná, nýbrž i časoměrná a dokazoval mi to na svých verších:

*Síněmi Musí v paláci tvém němí a užaslí jdem,
vždy záhadnější je svět před naším pohledem ...*

Potom byla neděle, anebo byl nějaký svátek, pan Březina šel s rodinou Otcovou do Nové Říše na služby Boží. Viděl jsem a cítil veliké katolické mystérium Obcování svatých... Velice jsem si všiml toho, že Otokar Březina klečí vzadu v poslední lavici mezi „obyčejnými“ věřícími, neboť v mém rodišti a snad i jinde v téže době žádný pan učitel nešel by v kostele jinam než na kůr.

A tato jeho pokora mne oslnila a o jeho díle víc poučila než nejkritičtější rozbor nejkritičtějšího českého kritika.

Celé básnické dílo Březinovo vytrysklo z katolicismu a bez katolicismu je vůbec nevysvětlitelno...

Březina studoval buddhismus, pokud si pamatuji, už hned v Jinošově mu dal do ruky Čuprovu knihu správce školy jasenické, proslulý sběratel motýlů, pan Březina mi o tom vypravoval, buddhismu se smál, t. j. mluvil o buddhismu s úsměvem jako o „překonaném stanovisku“, jako o nemožnosti a neuskutečnitelnosti pro lidstvo a řekl, že jedině katolicismus je v držení pravdy. Březina: Jezuita napíše tlustou knihu o nirváně — a velikými oklikami dostane se k obhajobě katolicismu. Není to poctivé. Člověk s předsudkem, t. j. s nechutí

blíží se k dílu, o kterém napřed ví, kam dojde, o kterém napřed ví, že sleduje určitý, skrytý, napřed položený cíl.

Jakub Deml: Březinovi by se mohlo namítnout, že není vědeckého a filosofického pracovníka, který by neměl určitého, skrytého, napřed položeného cíle. Jinak není ani možná! Ale já nechával Březinu mluvit, tak jako necháváme vanout vítr, který vane, kam chce. Kdybychom mu odporovali, nemohl by vanout. Někdy jsem s Březinou přímo nesouhlasil, ale nechával jsem ho mluvit, neb jsem byl o deset let mladší a často jsem poznal, že člověk po desíti letech klaněl se pravdám, kterým před desíti lety se ještě smál.

Březina dále se bránil proti tomu, aby se ho dovolávali komunisté, i řekl mně: „Bůh stvořil svět a tuto zemi dal nám na to, abychom se zdokonalovali, což bez utrpení není možno; ale komunisté, (utopisté) hlásají, že utrpení musí ze světa zmizet a blaženost že může a musí býti už zde na zemi, což je nemožno. Neboť bez utrpení není vůbec žádné tvorby, bez práce a bez utrpení (což jsou jako synonyma) nelze nikterak dostati se k vyšším útvarům života, krásy, blaženosti ...

Jakub Deml: vtipkálek nám vykládal, jak šel z Třebíče jeden čikovský sedlák, zastavil se u Tasova při kterémsi poli a povídá sedláku ženci: „Pomahé Pámbu! No, jakýpak to tade máte? Bode to sypat?“ A ten tasovský se zastaví a odpovídá pomalu, jak se sluší na člověka, bratra hroudy: „No, vono je, ale abe bélo, néni!“; Vypravoval jsem tuto příhodu Ot. Březinovi.

Březina sice přisvědčil, že v té odpovědi je vrozená selská opatrnost nejen vůči pánům, nýbrž i vůči celému světu: Vono je, ale abe bélo, néni — řekl však: „To je jazyk našich předkův, oni si toho dnes neuvědomují, ta moudrost jde z hlubin národa: „ono je pravda, ale toto býti, existere, je relativní, nedokonalé, pomíjející, prozatímní, je to existence této země oproti býti, esse Božímu: Sum qui sum.“

K tomu jsem (Jakub Deml) podotkl: „Proto v církevní modlitbě se praví: Čím více se přibližujeme k bytí Božímu, tím více jsme, víme a můžeme.

Otokar Březina v nejzoufalejších chvílích I.světové války duši národa svou duši držel vzpřímenou, snad on jediný, ba podle mého přesvědčení vskutku jediný, poněvadž to, co v téže době za hranicemi dělali Masarykové, Štefánikové a Švecové, byly vlastně jen ručičky hodin českého národa, kdežto ocelovým pérem a rubínem těchto hodin celého

+++

DOSLOV

NE, NE, JÁ NEBYL TO, JENŽ ZPŮSOBIL VÁM ŽAL.
NENÍ, PROČ DOMOVEM MÁM ZAPOMENUT BYTI:
NA KAPKÁCH INKoustu TO SLUNEČNÍ JAS PLÁL
JAK V RYBÍZU, JENŽ POD PRACHEM SE TRĚPÝTÍ.

DO KRVE MYŠLENEK A RUKODISŮ MÝCH SE ČERVEC VSÁL.
TEN PURPUR ČERVENCOVÝ JÁ BEZ VŮLE JSEM VDÝCH.

NE, NE, JÁ NEBYL TO, JENŽ ZPŮSOBIL VÁM ŽAL.
TO VEČER, PRACHEM LEDKAVÝ A SÁLAVÝ,
VÁS LÍBAL, DUSÍCÍ SE OKREM, KVĚTŮ PELEM.

TO STÍNY ZKOUMALY VÁM PULS.
TO, U DOUBRAVY JDOUC TMU,
TVÁŘ NASTAVOVALA JSTE POLÍM A PLANULA JSTE,
PLYNOUC DO OLEJI VRÁTEK ZALTYCH
SOMRAKEM A DOPELEM A MÁKEM.

TO LÉTO OKROUHLÉ, JEŽ V PESTRÝCH NÁLEPKÁCH
LEPILO NA VODY SLUNEČNÍCH SKVRN ZNAK ZLATÝ,
SVOU PEČEŤ VOSKOVOU VTISKLO
V HRUŤ BURLAKA A VÁM SPÁLILLO KLOBOUKY A ŠATY.
TO LEPIL PRUDKÝ JAS DVOJICI VAŠICH ŘAS.
TO ZDIVOČELÝ DISK, JENŽ ROHY OBROUSIL,
TRKAVÝ, O PLOT SI, TEĎ DO OHRADY BIL.

TO ZÁPAD RUBÍNEM DO VAŠICH VLASŮ VPAD
A ZNĚL A HAS. A TEMNÝ NACH PAK STRÁŠAL,
JENŽ SKROPIL MALINY A SAMETOVÝ ŠAT.
NE, NE, JÁ NEBYL TO, TO VY A VAŠE KRÁSA.

Boris Pasternak

+++

MYSTIKA STÁŘÍ

OČIŠŤOVÁNÍ NADĚJE

Ctnost naděje potřebuje trpné očist'ování, aby to byla ctnost dokonalého spočinutí v Bohu. Naděje mnohých lidí trpívá dvojí chybou. Buď je příliš

hmotnou, nebo není dost otevřenou vůči Bohu. Není dokonalou každá naděje, která se stále dovolává Boží moci a spoléhá na Boží přispění. Mohl bych každému říci: Podle toho, co očekáváš od Boha, můžeš si sám určit, jak daleko nebo vysoko stojíš v duchovním ohledu. Zním dost křesťanů, kteří se honosí nebo kteří jsou od druhých vynášeni pro pevnou a neochvějnou důvěru v Pána. Ale trochu se jen zadívejte na to, co od Boha očekávají, a poznáte, že tito lidé potřebují nutně zkoušky, očištění, že totiž celé jejich náboženství, celý jejich náboženský život potřebuje očištění, protože si představují Boha jen jako hospodáře, který nemá nic jiného na starosti, než hmotné a časné záležitosti několika lidí. Očekávají sice také nebeské království, ale zdá se, jako by si tam sami vystačili se svou ctností a jako by to nebeské království očekávali spíše jen jako přídavek k pozemskému království, o které přednostně usilují.

Dále příliš spoléhají ve svém díle spasení a snahy o dokonalost na svou ctnost, na svou dobrou vůli a na sílu své dobré vůle. Tak je člověk, který se třeba

„Co tady děláš, ty debile?!“

i zdá být duchovní, stále schoulen do sebe, a k Bohu se obrací jen jako zvenčí a občas. Má-li takový křesťan být cele přistrčen k Bohu, spojen s ním dokonale, potřebuje být osvobozen od očekávání časnosti a od spočinutí v sobě na cestě k Bohu.

I ctnost naděje musí projít očišťujícím ohněm, pasivním očišťováním. Naděje je totiž sestra víry a lásky, dává sílu víře i lásce,

aby člověk směřoval jistě k poznanému a milovanému Bohu, aby se opřel ne o svou jistotu, nýbrž o jistotu Boha samého, ve víře, aby se opřel o světlo a jistotu Boží pravdomluvnosti a v naději aby se opřel o věrnost a všemohoucnost lásky a pomoci Boží, o sílu a věrnost a lásku moci Boží.

Čím temnější úzkost z propasti naší bídy, tím pevnější přílnutí k Bohu. Proto také nás tím účinněji Bůh může nést, posvěcovat, čím více se jen jemu a cele jemu a celé jeho moci a věrnosti otevřeme. Tak nám nakonec neuškodí ani ona temná noc naděje.

Jen se opřeme přítom o Boha a nedejme se zmást zkouškou.

Kvietisté radili tu krutou léčbu v úzkostech o spasení, abychom se úplně zřekli svého spasení, abychom vůbec na ně nemyslili, aby nám bylo docela jedno, zda budeme spaseni, zda dojdeme dokonalosti nebo ne. Církev právem odmítá pojetí Molinosa a Fenelona i Arnaulda. Tito učitelé duchovního života radili, aby nikdo, kdo se odevzdal zcela Bohu, nemyslel ani na spasení ani na zatracení, ani na dokonalost ani na ubohost (v nich je následují novodobí hledači duchovního života jako Paul Brunton, Karel Weinfurter, Karel Makoň, Eduard Tomáš). Některé výroky svatých se podobají těmto popleteným výrokům. Tak výrok svaté Terezie, že miluje Boha ne proto, že odměňuje dobré nebem nebo trestá peklem ty, kteří ho nemilují, ale že miluje Boha jedině proto, že je dobrý. Co je tu zavrženo v tomto pojetí? Omyl tak zvané čiré lásky k Bohu, jako by bylo možné nebo snad dokonce nutné člověku úplně zapomenout na svou spásu, na to, že je Bůh naším nejlepším Dobrem. To je naprosto vyloučené. Když je Bůh dokonalé Dobro, tak si nemůžeš odmyslit, že je také tvým dobrem, dobrem oblažujícím, a proto že musíš k němu směřovat a že on tě také jednou oblaží, že je a bude tvou blažeností. Jedno je však možné, i když se to zdánlivě podobá tomuto kvietismu, a můžeš to provádět docela v duchu očist'ování naděje. Abyš nemyslel tolik na své spasení a vyvolení z hlediska předurčení. Aby ses více

snáží o Boží slávu, o plnění Boží vůle, než o to, zda tě Bůh chce zatratit. V takových chvílích zkoušky abys odvrátil pozornost od sebe a vrhl se docela do Božího náručí. To pak není kvietismus, nýbrž vzbuzení vrcholného úkonu ctnosti naděje, naděje očistné, která už

nehledá jen sebe, jen časný zašití se, nýbrž oddává se, obětuje se, otevírá se docela a naprosto Bohu. Ctnost naděje doufá v Boží pomoc a sílu Boží pomoci na těžké a nebezpečné cestě spasení. Naděje se opírá o věrnost a moc Boha volajícího a slibujícího pomoc všem, které volá. Někdy ale, jak jsem už řekl, zůstává naděje příliš u časných věcí, u prostředků, kterých potřebujeme, abychom klidněji šli k Bohu. Nedobírá se všech pokladů a veškerých hlubin ctnosti naděje, která očekává od Boha, že on sám si nás přitáhne k sobě, že on si nás sám ochrání, zvítězí v nás a přivede k sobě, k nejužšímu spojení celé naší bytosti s ním.

Proto nám někdy bere Bůh všechno, co jsme tak žízlivě a jednostranně, až nebezpečně jednostranně očekávali od věrného a všemohoucího Boha. Bere nám pozemské, časné statky, bere nám naše postavení, naši práci, bere nám to, v čem jsme nalézali uspokojení, i to dobré, v čem jsme se ale příliš utápěli mimo Boha a vedle Boha, abychom si uvědomili, že máme od Boha očekávat ještě jiné statky, ještě jiné poklady, že naše naděje má růst ve šlechtnosti, čistotě a ryznosti i v hloubce. Tato naděje se někdy tak žalostně scvrkává na očekávání pozemského, časného požehnání, že všechno ostatní jako by záviselo jedině na nás. Proto, zatím co nám Bůh odnímá všechno pozemské, když se znovu ozývá hlad po nebi, po Bohu, po vroucím spojení s ním, po těsném přilnutí k němu, zatím co všechno zklamalo, při tom všem ještě musí naše naděje projít trpkou zkouškou. Příliš sis zahrával s královstvím tohoto světa pro sebe, příliš sis celé náboženství skládal do jakési idylické pohody požehnání časného při určité, ne nebezpečné míře duchovního života, než aby ti nechal Bůh opět tvé očekávání Božího duchovního království jen tak jako něco klidňoučkého a roztomilého.

Pojednou začínáš vidět celou svou bídu, slabost, ubohost vůči věčnému spasení. Satan se ti posmívá a obviňuje tě ze všech tvých chyb, všech tvých hříchů, slabostí, takže se ti zdá, že ty vůbec nemůžeš dojít k tomuto svatému vznešenému Bohu. Křesťan tu obyčejně prochází zkouškami úzkostí z vyvolení, z předurčení. Skoro všichni svatí prošli těmito mukami a hrůzami. A i když si duchovně zvolili realistické řešení v této otázce, jejich boj nebyl ukončen.

Tak zkouší nejprve Bůh odnětím skoro všeho pozemského a časného, abys byl připraven k uvěření, že tak jak jsi bezmocný v ohledu časném, tak jsi i v ohledu nadpřirozeném. Abys nečekal království Boží od království tohoto světa, od jeho prostředků a moci, abys nečekal království Boží právě v této časné moci, nýbrž poznal, že si Bůh vyvolil podle slov svatého Pavla ubohé a opovržené, aby ukázal, že On je síla, která vítězí v duších, a nic časného, nic z toho, čemu tolikrát katolíci ve svých podnikcích důvěřovali.

Máš dále prožít opravdu svou bezmocnost, slabost, nedostatečnost. Čím více a upřímněji ji prožiješ, čím více budeš všechno od Boha očekávat ve svém spasení, tím více se mu otevřeš, odevzdáš a oddáš a tím pak jsi připravenější, aby si tě on sám nesl, aby tě on sám sebou naplnil. Příliš ses ještě stále stavěl na vlastní nohy v duchovním životě, příliš od sebe očekával své spasení i svou dokonalost. Proto pojednou prožíváš strašně svou ubohost, tak strašně ji prožíváš, že se tě až zmocňuje zoufalství, že nebudeš, že nemůžeš ty se svou bídou a ubohostí být spasen. Jak ty by ses mohl odvážit přiblížit se nějak, dokonce snad důvěrně, k Bohu svatému a dokonalému!

Zde nepomůže nic jiného, nežli se opřít o Boha samého a volat k němu v pokoře: Ano, nic nejsem, nic neumím než se zahubit, ale právě proto od tebe všechno očekávám. Při své ubohosti volám k tobě, neboť jsi přišel zachránit hříšníky. Právě pro hříšníky jsi přišel. Nazvali tě přítelem hříšníků.

Když jsi ustanovoval svátost pokání, ukázal jsi své rány v rukou a v nohou, abys ukázal, že můžeme očekávat odpuštění všech hříchů od nesmírnosti tvé svaté lásky. Svátá Terezie Ježíšková tu znovu připomíná, abychom se důvěryplně vrhli Bohu jako Otcí do náruče, abychom opřeli svou jistotu, jistotu svého očekávání a své důvěry, o svatou skutečnost, že Bůh je Otcem pečlivým a dobrým, Otcem věrným a mocným. Ano, my se dovedeme zahubit, kdyby naše spasení a naše dokonalost záležela jenom na nás, že by to bylo smutné, ale na štěstí naše spasení a naše dokonalost je v rukou jeho a v rukou naší naděje v něho. Proto je třeba otevřít se slepě svaté naději. Zavři oči nad sebou, nad svou ubohostí, a otevři je nad Boží věrností, nad Boží mocí. Nech působit v sobě dar poznání, abys poznal sice hranice tvorů, ale také nesmírnost moci Boží. Tak naplní tvou duši hluboký pokoj a mír a zároveň i svaté pochopení všech zkoušek, všeho, čím tě Pán očišťuje, proč ti co odnímá, abys měl nakonec jen jeho, jen v něm svou jistotu. Teď člověk zatouží po kříži a utrpení, aby ještě více se mohl a musel opřít o jedinou svou jistotu v Bohu. Rozumí kříži i svatému pokoji, ježto rozumí kříži v pokoji; ví, že vede k pokoji, a čím více zkoušek se na duši shrne, tím jistěji cítí přítomnost Boží pomoci. Nechtěla by mít ani trochu méně zápasu, je vděčná Bohu, že může pro něho něco vykonat, pro něho projít temnotou, že může prožívat velké rušné doby, protože se v nich zvláště ukazuje Boží pořadající věrná moc a láska.

Teď se nebudeš tolik vracet k sobě, tolik se zabývat sebou v duchovním životě a s ní tolik na sebe spoléhat, nýbrž vrhneš se docela bezelstně, velkodušně do Boží náruče, jako dítě budeš volat celou bytostí Bohu: Já ti věřím, já ti důvěřuji. Čím méně sobě, tím více tobě. Čím více vidím svou slabost, tím se mi zřetelněji jeví tvá moc a v tvé moci vidím zároveň i tvou věrnost a tvou lásku. To vše teď duše nejenom poznává myšlenkově, nýbrž také prožívá zkušenostně. Okouší tuto Boží moc, okouší ji jako nesmírně blízkou, jako přebývajíc i působící v sobě.

To je už jiná naděje, nežli jen naděje přízemní, časná a skoro výlučně sobecká, to je naděje vidící očima své sestry víry a rozbíhající se kroky své sestry lásky k Bohu. Dává sílu a všemohoucnost Boží věrné lásky lásce naší, jež okusí tuto nesmírnost. Duše se koupe v této jistotě, je dokonale Boží, je pevně zakotvena v Bohu. Bůh může tajuplně, nesmírně intimně v duši působit. Nic ze mne mu ve mně nepřekáží, ani lidsky chápaná naděje.

+++

ZÁHADY RUSKÉ STRATEGIE

(MEDITACE NAD ZEYEROVÝM, „ZPĚVEM O POMSTĚ ZA IGORA“)

MY DÁVNO PROBÁDALI ZÁHADU RUSKÉHO TVORA,

KDYŽ ČETLI JSME „ZPĚV O MSTĚ ZA IGORA“.

TAM ČESKÝ BÁSNÍK TAJEMSTVÍ DO VERŠŮ VÁŽE

A ZJEVUJE ZÁHADY VÁLKY, LSTÍ A KAMUFLÁŽE.

KDYBY HLAVNÍ STAN VŮDCŮV VÍCE ČESKY ČETL,
BYL BY SE NEBYL V RUSKÉ STRATEGII SPLETL.

Zd. Řezníček Glomy z láhve 1945

+++

PAPEŽ K HIROŠIMĚ

Žádný stroj by neměl rozhodovat o odebrání lidského života

"Umělá inteligence a mír jsou dvě témata naprosto důležitosti (...) Je třeba mít stále na paměti, že stroj může v určitých formách vytvářet algoritmická rozhodnutí. To, co dělá, je však technický výběr možností a vychází z přesně definovaných kritérií (...) Člověk je však schopen rozhodovat srdcem." I to píše Svätý otec ve svém poselství k setkání s názvem "Etika umělé inteligence pro mír", které se konalo 9.-10. července 2024 v japonské Hirošimě.

Papež František ve svém poselství vysvětluje, že "rozhodnutí je něco, co by se dalo nazvat spíše strategií než volbou, a vyžaduje praktické zhodnocení". Jak zdůrazňuje, "často při nelehkém úkolu vládnout musíme činit rozhodnutí, která mají důsledky pro mnoho lidí", a v této souvislosti hovoří o "moudrosti, phronesis řecké filozofie" a také o "moudrosti Písma svatého". Podle papeže si právě "tváří v tvář zázračným strojům, které se zdají být schopny rozhodovat

samy od sebe", musíme "uvědomit, že rozhodnutí musí vždy zůstat na člověku", zejména v dramatických a naléhavých životních otázkách.

V souvislosti s tímto setkáním vydal Svätý stolec prohlášení:

"Jedenáct světových náboženství, šestnáct nových signatářů, třináct přítomných národů, více než 150 účastníků: to jsou některé z údajů historické multináboženské akce "Etika umělé inteligence pro mír", která

se konala 9. a 10. července v japonské Hirošimě."

V prohlášení se uvádí, že "10. července 2024, podepsali náboženští vůdci zastupující různá náboženství východního světa" (např. buddhismus, hinduismus atd.) "v doprovodu vůdců abrahámovských náboženství (křesťanů, židů a muslimů) takzvanou Římskou výzvu" o etice umělé inteligence".

Výzva "k uplatňování algoretického, tj. etického přístupu k umělé inteligenci (by design)" byla podepsána "v sugestivním prostředí hirošimského pamětního parku míru", uvádí se dále v komuniké, "za přítomnosti nejvyšších představitelů japonské vlády a významných technologických společností Microsoft, IBM a Cisco. (...) Díky tomu je platforma Římské výzvy reprezentativní pro většinu lidí na planetě".

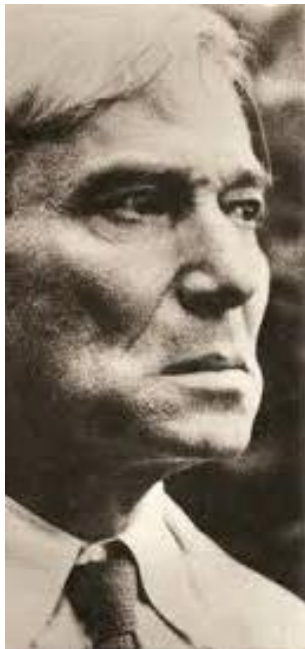

Jak se v závěru uvádí, "druhý den akce organizátoři, mezi něž patřila i Papežská akademie pro život, představili dokument nazvaný 'Hirošimská výzva', který kromě potvrzení nutnosti využívat umělou inteligenci pouze pro dobro lidstva a planety vyzývá mezinárodní společenství k využití mírových prostředků k vyřešení případných konfliktů.

+++

ÚRYVEK

SPAL JSEM, VŠAK DUCH MŮJ PONOCOVAL.
ZAHŘMĚLO. RÁM SE ZABĚLEL.
TO PŘEDZPĚV BOUŘE V OKNO VPLOVAL.
JAK BYL JSEM, VSTAL JSEM, OTEVŘEL.
TAK TÁHNE SNÍH, ŠEPT VLOČEK DLOUZE.
TAK ŠÍŠLÁ PŘEDZVĚST DO DRVE.
TAM OBRAZ ZDE KOPIE POUZE.
TAM V KRVI VŠE, ZDE BEZ KRVE.
TAM JAKO MRTVÝ, OZÁŘENÝ LAMPOU,
JEŽ Z OKNA BLIKÁ TMOU,
OMÝVÁ ŘÍMSU PROCHLAZENÝ
LEDOVEC MODŘÍ BEZOVOU.
A JAKO V CODY JIŽNÍ ŽENY
V ŽENEVSKOU NOC TU UPLETL JIH
MERUŇKY, PŘÍSTAV OSVĚTLENÝ,
ORCHESTRY, LODIČKY, VLN SMÍCH.

Boris Pasternak

+++

BRNĚNSKÁ AKADEMIE DUCH. ŽIVOTA CT.PATRIKA KUŽELYOP Svědectví otce Josepha Hiena OP

Kromě uvedeného dopisu pozdějšího kardinála Congara OP, máme ještě dva dopisy z Francie. Psal je P.Joseph Hien O.P., Patrikův spolužák ze Saulchoiru. Oba dopisy mají datum 23.zář 1948. Jsou psány z Toulousu, jihofrancouzského města, kde sv.Dominik začal svou apoštolskou činnost a založil kazatelský řád (22.12.1216).

P.Josef Hien O.P. pocházel z Indočiny a studoval spolu s br.Patrikem Kuželou. V důsledku světové války se nemohl vrátit do Indočiny a zůstal ve Francii. Píše českému spolužákovi obou, Otci Petrovi Rosariovi. Je zřejmé, že jde o odpověď na "pozdrav" otce Rosára. Ten je dnes na věčné slávě Boží a nemůže nám tedy dát bližší vysvětlení. Br.Patrik Kužela se o něm zmiňuje ve svých dopisech z Olomouce.

Toulouse
3, rue Espinasse
Toulouse

23 9 49

Nejdražší Otče Petře.

Děkuji Vám za Váš pozdrav. Myslím, že jste již knězem. jste stále v Olomouci? Co děláte? Pokud jde o mne, byl jsem vysvěcen na kněze 16.července 1939, v Saulchoiru. Ihned jsem se vrátil do Francie. Protože jsem ukončil normální i vyšší doplňovací studia teologie, budu pokračovat na universitě v Toulouse. Do své vlasti se vrátím asi příští rok.

Zdá se, že se zachovaly náboženské básně, složené naším oplakávaným bratrem Patrikem během věznění. Je-li možné, prosím Vás, abyste mi zaslal francouzský překlad (v próze) těchto zpěvů. Poněvadž jsem ho velice miloval, toužím horoucně, abych poznal jeho smýšlení i během jeho utrpení. Již předem Vám děkuji a doporučím se do Vašich modliteb.

Přátelsky Váš

br.Joseph Hien O.P.

Z téhož dne (23.září 1949) máme další francouzský dopis od téhož pisatele P.Josefa Hiena OP. Začíná pouhým oslovením "*Nejdůstojnější Otče*" bez udání jména a úřadu, takže nevíme přesně, komu byl určen. Ze znění dopisu se můžeme pokusit uhodnout adresáta.

Toulouse, 23.září 1949

Znak O.P.

3.rue Espinasse

Tel.228-66

Nejdůstojnější Otče.

Velice Vám děkuji za zprávy, které jste mi poslal o našem velmi oplakávaném br.Patriku Kuželovi. Mé úzkosti prožívané v těchto šesti letech se proměnily v žalost. A v jakou žalost! Br.Patrik byl můj důvěrný přítel. Je mrtev! A v jakých hořkých okolnostech! A po jakých dlouhých strašných utrpeních tělesných i duševních! Jeho smrt je strašlivá pro všechny ty, kdo ho poznali.

V Saulchoiru byl Patrik, jako dp.Petr*), řeholník plný lásky, přímo předcházel přání, úslužný, laskavý, milovaný ode všech. Poněvadž i on měl velikou zbožnost vůči Nejsvětější Panně a našemu svatému Otcí Dominikovi, přicházel každý večer, aby mi pomohl trhat květiny k výzdobě jejich soch v ubytovně studentů O.P.

V červenci 1939 jsem se připravoval na přijetí kněžství a br.Patrik mě žádal, aby mi mohl přisluhovat při mé první mši sv., což mělo být 17.července. Nadto, poněvadž jsem byl velmi vzdálen od své vlasti (Indočína), navrhl mi, abych šel na velké prázdniny do Československa, po svém kněžském svěcení, což jsem přijal s velkou radostí.

Avšak tato má touha se neuskutečnila. Ani br.Patrik mi nepřisluhoval, ani já jsem nejel k vám. Proč? Na Váš kraj se řítily těžké události a br.Patrik

dostal nařízení od Vdp. Otce provinciála, aby se vrátil do svého kraje po ukončení školy. Bratr Patrik ho žádal, aby směl zůstat a dát se zařadit do francouzské armády válka byla nevyhnutelná a bojovat proti Němcům, kteří obsadili jeho vlast. Ale Otec Provinciál mu nařídil podruhé, aby se okamžitě vrátil s br.Petrem Rosárem. A tak odjel týden před mým kněžským svěcením a daroval mi na upomínku svou fotografii. Psal mi v srpnu 1939 a říkal, že je velmi rád, že uviděl svou rodinu a své řeholní bratry, a že se začal učit italsky, protože, jak psal, může být poslán do Itálie pokračovat ve svých studiích.

Důstojný br.Patrik Kužela byl vlastenec. Miloval velice svou zem. Když dostal zprávu o invazi a o zřízení německého protektorátu nad Československem, řekl mi rozhořčeně: "Dopadnou nešťastně u nás... my je nenecháme na pokoji." Jiného dne, po večerní rekreaci, přišel za mnou a povídá mi se smíchem: "V poledne, během společné rekreace, podlehli jsem "slabosti" a řekl jsem Otcí X... (Němec), že i já teď prostě patřím do německé rodiny." Avšak hned nato jsem se začervenal a litoval jsem, že jsem řekl tato užvaněná a nedůstojná slova."

V každém případě jsem nikdy nevěřil, že bratr by dělal politiku a účastnil se podzemní protinacistické činnosti, ani ve Francii, ani doma během okupace, neboť byl velmi dobrým řeholníkem; a že s druhé strany, by mu to jeho představení nebyli dovolili. Přes toto mé přesvědčení, přicházely z Československa zneklidňující zprávy a vzbouření a protinacistických manifestací, po kterých následovala krvavá potlačování a zabíjení. To vše zvyšovalo moje úzkostné starosti o br.Patrika.

Po zastavení bojů německo-francouzských v letech 1940-41 napsal jsem d.Otci Provinciálovi (nebo převorovi v Olomouci?) kratičký latinský dopis, co je nového s Patrikem. Nedostal jsem však žádnou odpověď. Nevím, zda dopis došel na místo určení.

Konec konců, přesto že nevinný, oplakávaný br.Patrik Kužela trpěl a zemřel; oběť barbarství pohanského nacismu. Jsem si jist, že obětoval své utrpení a svůj život pro dobro své milované vlasti, pro vítězství spravedlnosti a pro mír ve světě.

Requiescat in pace!

Nikdy jsem se nepřestal modlit za něho, zvláště během války, ve svých obavách o něho. Doufám, že se raduje nyní ve věčné blaženosti za to všechno, co hrdinského udělal a vytrpěl po slávu Boží. Avšak tato naděje mi nebrání, abych nepokračoval v modlitbách za něho.

Přijměte, Nejdůstojnější Otče, vyjádření mého uctivého a bratrského přátelství v našem Otcí sv.Dominikovi

Fr.J. Hien OP.

Mrtvý je br.Patrik, mrtvý je otec Rosár Maria Petr, mrtví jsou většinou i otcové, jimž byly dopisy určeny. Také my připojujeme pro

každého:

Requiescat in pace! Odpočívej v pokoji!

A prosíme je o pomoc: padl nacismus, padl komunismus, ale přicházejí horší útoky Antikrista...

Ježíš Kristus řekl: Non praevalent! Nepřevládnu! (Mt 16,18)

V této jistotě, na dně utrpení, bratr Patrik zakončil svou báseň "Žizním" (23.2.1941):

**"Po hoři zahoří den
smrtí se zapojím,
k vítězným bratřím svým,
zavýsknu: TO NENÍ SEN!"**

/Z knihy J.M.Veselý OP, T.J.Bahounek OP, To není sen, Vyd.Šrámek Gloria/

+++

Ne, to není smrad pekelný. To jen kuřáci vylezli z hospod na chodníky.

+++

Vydává: První sdružení přátel bl.Hyacinta M.Cormiera OP v Brně, IČ: 70824118, Tel.:737857272, Brno, Bank-spoj.:1910260033/0800 info@cormierop.cz, <http://www.cormierop.cz/>, <https://fastshare.cz/>, <https://gloria.tv/>